

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jany Kajzrové a Mgr. Jana Podaného ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 100 00 Praha 1
zastoupena advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **M B**, narozený
bytem

o zaplacení 43 895 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 20.11.2018, č.j. 10 C 88/2018-39,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v rozsahu napadené části výroku II. co do částky 11 734,49 Kč, úroku ve výši 20 % ročně z částky 10 002,50 Kč od 22.9.2017 do zaplacení a úroku ve výši 12,4 % ročně z částky 25 690 Kč od 22.9.2017 do zaplacení, a ve výroku III. potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem odvolacím.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kolíně rozsudkem ze dne 20.11.2018, č.j. 10 C 88/2018-39 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“), uložil ve výroku I. žalovanému zaplatit žalobkyni částku 25 690 Kč spolu s úrokem ve výši 7,6 % ročně z částky 25 690 Kč od 18.11.2017 do zaplacení, nanejvýš však do doby, než výše úroku dosáhne částky 94 003 Kč, a s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

z částky 25 690 Kč od 29.5.2018 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku II. pak žalobu, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení další částky celkem 28 755 Kč s úrokem ve výši 75,11 % ročně z částky 35 692,50 Kč od 22.9.2017 do 17.11.2017 a z částky 10 002,50 Kč od 18.11.2017 do zaplacení, s úrokem ve výši 67,51 % ročně z částky 25 690 Kč od 18.11.2017 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 18 205 Kč od 29.5.2018 do zaplacení, zamítl. O nákladech řízení rozhodl vzhledem k pouze částečnému úspěchu žalobkyně tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok III.).

2. Soud prvního stupně věc posuzoval jednak za použití § 2395 a § 2399 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o.z.“ nebo „občanský zákoník“), § 588 a § 553 odst. 1 o.z. a dle ustanovení občanského zákoníku o spotřebitelských smlouvách a jednak za použití zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále též jen „zákon č. 257/2016 Sb.“). Při svém rozhodnutí vyšel ze zjištění, že mezi účastníky byla uzavřena dne 18.1.2017 smlouva o úvěru, na základě níž žalobkyně poskytla žalovanému na úvěr částku 40 000 Kč, kterou se žalovaný zavázal splatit při sjednané úrokové sazbě 107,21 % ročně ve 24 měsíčních splátkách po 3 264 Kč, splatných k 17. dni v měsíci počínaje únorem 2017. Žalovaný však uhradil pouze celkem částku 16 320 Kč, kdy pro prodlení žalovaného žalobkyně úvěr ke dni 20.9.2017 zesplatnila a vyzvala žalovaného k úhradě celé dlužné částky. Soud prvního stupně hodnotil ve smlouvě o úvěru sjednaný úrok ve výši 107,21 % ročně, žalobou požadovaný ve výši 6 504,50 Kč, odpovídající úroku přirostlému k jistině ke dni zesplatnění úvěru, a dále rovněž žalobou požadovaný běžící úrok ve výši 75,11 % ročně z dlužné (žalobkyní vypočtené) jistiny 35 692,50 Kč od 22.9.2017 do zaplacení s ohledem na jejich výši v rozporu s dobrými mravy, když asi deseti až čtrnáctinásobně přesahuje obvyklou úrokovou sazbu zjištěnou soudem (u úroků požadovaných bankami při poskytování úvěrů bez účelového určení) ve výši průměrně 7,6 % ročně. Vzhledem k oddělitelnosti příslušného ujednání o úroku od ostatních ujednání smlouvy soud prvního stupně na místo sjednaného úroku žalobkyni přiznal pouze úrok obvyklý, kdy při zohlednění vůle účastníků ohledně počtu (24) sjednaných měsíčních splátek při dosažení daného obvyklého úroku 7,6 % p.a. se výše splátek jeví jako částka 1 800 Kč. Vzhledem k celkem žalovaným uhrazené částce 16 320 Kč pak tato odpovídá devíti splátkám po 1 800 Kč a části desáté splátky. V prodlení se tak po aplikaci soudem prvního stupně použitého obvyklého úroku na daný vztah žalovaný ocitl při daném přepočtu až se splněním desáté splátky. Z provedeného částečného plnění žalovaného se na jistinu pohledávky při dosažení uvedené obvyklé výše úroku započítá částka 14 310 Kč a na úrok částka 2 010 Kč. Při tomto provedeném přepočtu pohledávky žalobkyně za použití obvyklého úroku je pak žalovaný povinen dle soudu prvního stupně vrátit žalobkyni 25 690 Kč na jistinu (40 000 – 14 310) spolu s úrokem 7,6 % ročně z této částky od 18.11.2017 do zaplacení (v souladu s žalobním petitem omezeným nanejvýš do doby, kdy úrok dosáhne částky 94 003 Kč) a se zákonným úrokem z prodlení 8,05 % ročně z této částky od 29.5.2018 do zaplacení, v kterémžto rozsahu bylo žalobě vyhověno. Ve zbývajícím rozsahu byla žalobou požadovaná jistina (tj. ve výši 16 507 Kč, včetně žalobou požadovaného dlužného sjednaného úroku přirostlého k jistině ke dni zesplatnění), převyšující soudem při dosažení obvyklé výše úroku přepočtenou jistinu dluhu, zamítnuta, a to i spolu s požadovaným smluvním úrokem převyšujícím soudem prvního stupně přiznaný úrok, tj. se smluvním úrokem 75,11 % p.a. z 35 692,50 Kč od 22.9.2017 do 17.11.2017 a z částky 10 002,50 Kč od 18.11.2017 do zaplacení a s úrokem ve výši 67,51 % p.a. z částky 25 690 Kč od 18.11.2017 do zaplacení. Zamítnutí dalších částek ve výši 1 200 Kč, žalobou požadovaných jako sjednané paušální náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalovaného, a ve výši 498 Kč a 10 550 Kč, požadovaných jako sjednané smluvní pokuty za prodlení, bylo soudem prvního stupně odůvodněno tím, že všechny tyto částky je nutno nahlížet jako smluvní pokuty, jimiž účastníci řízení utvrdili dluh žalovaného, a to i v případě prvně zmíněné paušální náhrady nákladů, která byla ujednána bez zřetele na skutečně vynaložené náklady žalobkyně vyvolané prodlením. V daném směru soud prvního stupně poukázal na právní úpravu obsaženou v § 122 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., která rozlišuje mezi právem na náhradu účelně vynaložených nákladů a utvrzením dluhu smluvní pokutou. Soud prvního stupně pak s ohledem na utvrzení dluhu několika smluvními pokutami, jejichž výše a

způsob jejího stanovení se navzájem liší, uzavřel, že ujednání o takových smluvních pokutách je neurčitě, a tedy jen zdánlivé, a proto ve skutečnosti o právní jednání dle § 553 odst. 1 o.z. vůbec nejde. Rovněž v této části (ohledně částek 1 200 Kč, 498 Kč a 10 550 Kč) byla tedy žaloba (vedle shora uvedené částky 16 507 Kč na jistinu s výše popsáním příslušenstvím) zamítnuta.

3. Proti části zamítavého výroku II. a proti nákladovému výroku III. rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včasné odvolání. Svým odvoláním brojila proti zamítnuté části toliko v rozsahu, v němž soud prvního stupně nepřiznal žalobkyni částku 11 734,49 Kč, z toho 10 002,50 Kč jakožto zbývající dlužnou původní jistinu a 1 731,99 Kč jakožto dlužný úrok přirostlý ke dni zesplatnění úvěru k jistině (přepočtený žalobkyní při použití úrokové sazby 20 % p.a.), a dále v rozsahu, v němž byl zamítnut sjednaný úrok, žalobkyní v odvolání požadovaný pouze ve výši 20 % p.a., z částky 10 002,50 Kč od 22.9.2017 do zaplacení a ve výši 12,4 % p.a. z 25 690 Kč od 22.9.2017 do zaplacení. Obojí úrok žalobkyně požadovala k přiznání (v souladu se smlouvou) maximálně do doby, kdy úrok dosáhne částky 94 003 Kč. Současně pak požadovala přiznání náhrady nákladů řízení v plné výši jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím.
4. Ve zbývající zamítnuté části (tj. zamítnuté další částky na původně uplatněném úroku přirostlém k jistině do dne zesplatnění a nároků na smluvní pokuty, včetně paušální náhrady nákladů, rovněž posouzené soudem prvního stupně jako smluvní pokuta, a dalšího příslušenství s výjimkou v odvolání požadovaného sníženého úroku 20 % ročně, jenž dosud nebyl soudem prvního stupně přiznán) byl výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, shodně jako výrok I. rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo částečně žalobě vyhověno, odvoláním nedotčen, nabyt tak samostatně právní mocí a není předmětem přezkumu odvolacím soudem.
5. Své odvolání odůvodnila žalobkyně nesouhlasem se závěrem soudu prvního stupně o tom, že sjednaný úrok byl v rozporu s dobrými mravy a že by jí tak měl náležet pouze úrok ve výši 7,6 % ročně jako úrok obvyklý. Poukazovala na to, že sjednaná výše úroku 107,21 % ročně byla uváděna jako efektivní úroková sazba, které však odpovídá nominální úroková sazba 49,91 % p.a. (pozn. soudu: v rozporu s tímto tvrzením v žalobě žalobkyně uváděla, že požaduje úrok v nominální roční úrokové sazbě 75,11 % ročně, nikoli 49,91 % ročně). Dále pak připomínala, že je nebankovním poskytovatelem úvěrů, kdy v těchto případech je obvyklá vyšší úroková sazba než u úvěrů poskytovaných bankovními subjekty. Zdůrazňovala zásadu pacta sunt servanda a zásadu in favorem negotii, kdy je preferován výklad smlouvy jako platné před výkladem zakládajícím neplatnost smlouvy. Dle žalobkyně, pokud by žalovanému sjednané podmínky nevyhovovaly, nemusel s žalobkyní danou smlouvu uzavírat. Dále poukazovala na ust. § 1813 o.z., podle něhož se přiměřenost ceny plnění nepřezkoumává, pokud je sjednána jasným a srozumitelným způsobem. Tato podmínka byla dle žalobkyně splněna a úrok byl dle jejího názoru sjednán jasným způsobem. Pro případ, že by přesto měl soud za to, že výše úroku je otevřena přezkumu, měl v takovém případě dle žalobkyně postupovat za použití § 577 o.z. a modifikovat sjednaný úrok tak, aby odpovídal obvyklé výši úroků požadovaných nebankovními poskytovateli úvěrů. Na podporu svých názorů citovala z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě. Dále žalobkyně uvažovala o případném použití § 1793 o.z. o neúměrném zkrácení na souzenou věc, které však předpokládá, že se zkrácená strana svého práva dovolá, což se však v daném případě ze strany žalovaného nestalo. Přes svůj deklarovaný nesouhlas se závěry soudu o rozpornosti výše sjednaného úroku s dobrými mravy však nadále žalobkyně požadovala v odvolání již pouze přiznání úroku v rozsahu 20 % p.a. (z dosud nepřiznané části zbývající původní dlužné jistiny 10 002,50 Kč) a ve výši 12,4 % p.a. (odpovídající spolu se soudem prvního stupně již přiznaným úrokem 7,6 % sazbě 20 % p.a.) z (již soudem přiznané) částky 25 690 Kč, včetně přiznání částky 11 734,49 Kč jakožto zůstatku jistiny (10 002,50 Kč) s připočtenou částkou do doby zesplatnění úvěru k této jistině přirostlého úroku, při zohlednění takto nově přepočtené a požadované, již jen snížené výše úroku 20 % p.a. (tj. na místo původně žalobou požadované částky přirostlého úroku 6 504,50 Kč již jen 1 731,99 Kč).
6. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nikterak nevyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

7. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu prvního stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“), a shledal odvolání žalobkyně neopodstatněným.
8. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci o tom, že mezi žalobkyní a žalovaným byla uzavřena smlouva o úvěru, na základě níž byl žalovanému poskytnut úvěr ve výši 40 000 Kč, a to při sjednané úrokové sazbě 107,21 % p.a., která byla dohodnuta jako „pevná zápůjční úroková sazba na celou dobu splácení úvěru“. Žalovaný se zavázal poskytnutý úvěr splatit spolu se sjednaným úrokem v 24 měsíčních splátkách po 3 264 Kč, přičemž na těchto splátkách žalovaný uhradil pouze celkem 16 320 Kč.
9. Soud prvního stupně správně též věc posuzoval po právní stránce s ohledem na dobu uzavření předmětné úvěrové smlouvy za použití jednak zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a jednak zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru.
10. Odvolací soud však má za to, že obdobně jako za předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, platné a účinné do 30.11.2016, rovněž i nyní za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále též jen „zákon č. 257/2016 Sb.“), který byl správně v souzené věci s ohledem na dobu uzavření smlouvy použit, je na místě se v případě spotřebitelské smlouvy o úvěru předně zabývat otázkou, zda ze strany žalobkyně jakožto poskytovatele úvěru byla před vlastním uzavřením smlouvy splněna její zákonná povinnost zkoumat s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele – žalovaného.
11. V daném směru bylo odvolacím soudem po částečném zopakování a doplnění dokazování zjištěno, že žalobkyně provedla lustraci klienta týkající se případného insolvenčního řízení a výpis žalovaného v registrech SOLUS a nebankovního registru klientských informací (NRKI). Dle posledně uvedeného výpisu z nebankovního registru klientských informací činilo skóre žalovaného 380 bodů, tj. odpovídající kategorii II. (321–412), znamenající nízké body do interní Score Card a střední riziko, kdy bývá úvěr limitován výší vyplacené částky (předcházející kategorie I. od 166 do 320 bodů a další kategorie III. od 413 do 495 bodů a kategorie IV. od 496 bodů a více – čím vyšší skóre, tím lepší platební morálka v registru NRKI a vyšší pravděpodobnost splácení). Vedle toho žalobkyně v rámci daného zkoumání provedla hodnocení klienta dle údajů o příjmech a výdajích klienta. V tomto směru bylo v žalobkyní předložené formulářové listině nazvané HODNOCENÍ KLIENTA vyplněno, že pravidelný čistý měsíční příjem žalovaného činí 26 000 Kč. Jeho výdaje byly uvedeny částkou 3 410 Kč s poznámkou životní minimum, u druhé osoby v domácnosti byla uvedena nula, dalšími výdaji měla být částka 3 500 Kč na děti, aniž byl zmíněn počet dětí, dalšími výdaji dle vyplněného formuláře byly (další) splátky hrazené žalovaným žalobkyni v celkové uváděné výši 10 681 Kč, a další výdaje na bydlení (nájemné, inkaso) v částce 1 400 Kč a ostatní výdaje (doprava, kurzy, záliby, apod.) uvedené v částce 300 Kč. Žalovaný byl dle vyplněných údajů ženatý, s vlastním bydlením, jeho zaměstnavatelem byla společnost [REDAKCE]. Dle poznámky na dané listině bylo doloženo inkaso a dle tvrzení žalobkyně též platný doklad totožnosti žalovaného, nicméně v řízení před soudem nebyla žádná listina o hrazení inkasa k důkazu ze strany žalobkyně označena a předložena. Na výzvu odvolacího soudu k doplnění a předložení důkazů vztahujících se ke zkoumání úvěruschopnosti žalovaného jakožto klienta žalobkyně předložila pracovní smlouvu a dodatek k pracovní smlouvě žalovaného, uzavřené se zaměstnavatelem [REDAKCE], dále zúčtování odměny (mzdy) za 10/2016 a 11/2016, přehled čtyř transakcí na účtu žalovaného, dokládajících převod mzdy na účet žalovaného, a to ke dni 11.10.2016 ve výši 26 074 Kč, k 9.11.2016 ve výši 29 833 Kč, k 12.12.2016 ve výši 26 556 Kč a k 11.1.2017 ve výši 25 965 Kč. Z listiny obsahující detail povolení k inkasu nebyly zjištěny žádné pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti. Žádné jiné listiny označeny a předloženy na výzvu odvolacího soudu nebyly. Nikterak nebyly doloženy ani ověřovány skutečné, alespoň podstatné výdaje žalovaného.

12. Odvolací soud má s ohledem na popsany zjištěný skutkový stav věci za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost žalobkyně uloženou jí zákonem jakožto poskytovateli spotřebitelského úvěru řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací.
13. Podle § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.
14. Podle § 86 odst. 2 zákona č. 257/2016 Sb. poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy.
15. Podle § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
16. Daná povinnost posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli (žalobkyni), a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní.
17. Shodná povinnost byla věřiteli ve spotřebitelských vztazích uložena i v předchozí právní úpravě obsažené v § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30.11.2016. V právní praxi nebylo výraznějších pochyb o tom, že důsledkem nesplnění této povinnosti věřitele dle dřívějšího zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30.11.2016, byla absolutní neplatnost smlouvy. Ačkolí tento dřívější zákon o spotřebitelském úvěru výslovně nestanovil, že následkem porušení povinností podle § 9 odst. 1 tohoto zákona je absolutní neplatnost smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, bylo taktéž v mnoha rozhodnutích finančního arbitra opakovaně konstatováno, že tento výklad je z hlediska ochrany spotřebitele nutný a nasvědčuje mu i legislativní vývoj ochrany spotřebitele a samotné právní úpravy spotřebitelských úvěrů a jejich zprostředkování (viz např. nálezy finančního arbitra ze dne 20.3.2017, sp.zn. FA/4056/2017, FA/SU/374/2015, ze dne 23.7.2015, sp.zn. FA/7819/2015, FA/SU/208/2014, ze dne 28. 5. 2018, č.j. FA/SR/SU/1192/2017 – 20 aj.).
18. Pouze jazykový výklad nové právní úpravy účinné od 1.12.2016 a obsažené v § 86 a § 87 zákona č. 257/2016 Sb. by (zejména vzhledem k druhé větě odst. 1 § 87) mohl nasvědčovat, že touto změnou došlo ke změně zákonného důsledku porušení kontinuálně stanovené povinnosti poskytovatele úvěru v tom směru, že nově jím bude nikoli absolutní, ale pouhá relativní neplatnost dotčené smlouvy, kterou, jako takovou, by měl soud zkoumat pouze k námitce spotřebitele.
19. Při výkladu a aplikaci právních předpisů však nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ale je v něm třeba vždy nalézat i zásady uznávané demokratickými právními státy [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7.5.2009, sp.zn. I. ÚS 523/07(N 113/53 SbNU 409)]. Mezi tyto náleží i zásada rovnosti a s ní související zásada ochrany slabší strany, jejímž projevem je i ochrana spotřebitele, vtělená do zvláštní úpravy spotřebitelských vztahů, která usměrňuje v oblasti soukromého práva uplatnění obecné zásady

autonomie vůle. Nelze tedy, jak mj. poukazuje ve svém odvolání žalobkyně, vycházet pouze z toho, že žalovaný smlouvu uzavřel, a pokud mu podmínky smlouvy nevyhovovaly, nemusel ji s žalobkyní uzavírat. Nelze současně tolerovat systematické porušování či obcházení zákona ze strany poskytovatelů jen s poukazem na zásadu *pacta sunt servanda* s tím, že spotřebitel přístup poskytovatele odsouhlasil. K výkladu právních norem Ústavní soud mj. též v usnesení svého pléna ze dne 3.4.2007, sp.zn. Pl. ÚS 92/06, zdůraznil, že „[O]becný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sb.n.u. sv. 7, str. 87, Pl. ÚS 19/98, Sb.n.u. sv. 13, str. 131, Pl. ÚS 3/06, I. ÚS 50/03, IV. ÚS 611/05, dostupné na www.usoud.cz). Jinými slovy řečeno, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je na místě použít další výkladové metody, jako je metoda výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového.“

20. Zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, jímž se v této věci právní vztahy řídí, vychází ze zásady rovnosti stran, kdy fakticky nerovné postavení spotřebitele ve vztahu s podnikatelem je dorovnáváno dotčenou právní úpravou směřující k vyvážení této faktické nerovnosti, projevující se ochranou slabší strany. Při jeho výkladu je třeba si uvědomit, že spotřebitel je skutečně slabší stranou, a je tak vůči poskytovateli při uzavírání smlouvy znevýhodněn. Nemá na rozdíl od poskytovatelů před uzavřením smlouvy znalost oboru, dostatek profesionálních zkušeností, právní poradenství, účinný marketing, ekonomickou sílu, nemá možnost stanovovat si smluvní podmínky, když smlouvy bývají uzavírány jako adhezní, apod. Současně již z podstaty věci si peněžní prostředky ze spotřebitelského úvěru nejčastěji obstarávají takové osoby, které volných peněžních prostředků zpravidla nemají mnoho nazbyt, nebo je dokonce zcela postrádají, a jejich cílem je úvěr (někdy za každou cenu) získat. Svou schopnost úvěr splácet pak subjektivně často přeceňují a naopak podceňují rizika s jeho vzetím spojená. Také proto je zákonem povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele před uzavřením smlouvy ukládána nikoli spotřebiteli samotnému, ale poskytovateli, od něhož se očekává, že k tomuto přistoupí jakožto profesionál v daném oboru s náležitou odbornou péčí a objektivitou. Pro naznačené nerovné postavení smluvních stran je tedy na místě tuto nerovnováhu účinně v případě sporu vyvažovat. Relativní neplatnost jako následek porušení právní úpravy na ochranu spotřebitele toto účinné vyvažování znemožňuje, ba naopak by se v jejím důsledku stala pouze relativní i celá zákonem stanovená ochrana spotřebitele jako taková. Bez toho, aniž by soud sám *ex offio* mohl přihlédnout k tomu, zda poskytovatel dostal své zákonné povinnosti, či zda naopak nastaly zákonné důsledky jejího porušení v podobě neplatnosti smlouvy o spotřebitelském úvěru, je ochrana spotřebitele touto úpravou zamýšlená pouze iluzorní.
21. Tento náhled, odmítající relativní neplatnost jakožto nedostatečný nástroj ochrany spotřebitele, je dlouhodobě sdílen i judikaturou Ústavního soudu. Již v usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 9.2.2011, sp.zn. Pl. ÚS 1/10, bylo zdůrazněno, že koncepci relativní neplatnosti spotřebitelských smluv chápe Ústavní soud jako nesouladnou i s českým ústavním pořádkem, konkrétně s principy rovnosti, přiměřenosti a právní jistoty, která je neslučitelná s podstatou a účelem takové právní úpravy, jež má být projevem zásady ochrany fakticky slabší smluvní strany (spotřebitele), v soukromém právu korigující uplatnění zásady autonomie vůle (viz bod 41. citovaného rozhodnutí).
22. Odvolací soud má tak za to, že rovněž v případě ustanovení § 86 a 87 zákona č. 257/2016 Sb. by použití pouze gramatického výkladu, jenž by v případě porušení povinnosti poskytovatele úvěru

zkoumat (posoudit) úvěruschopnost spotřebitele dovozoval pouhou relativní neplatnost následně uzavřené smlouvy, jednak znamenalo popření smyslu a účelu zákonné povinnosti zkoumání úvěruschopnosti vůbec, a jednak vedlo k výraznému snížení ochrany spotřebitele jako slabší strany, závislé nyní jen na jeho vlastní aktivitě. To ovšem nepochybně nebylo záměrem zákonodárce.

23. V důvodové zprávě k zákonu č. 257/2016 Sb. je v souvislosti s úpravou posuzování úvěruschopnosti uvedeno: „[s]tanoví se najisto, že věřitel smí poskytnout spotřebiteli spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud výsledek posouzení úvěruschopnosti napovídá, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet. Jedná se o posílení principu zodpovědného úvěrování a posílení ochrany spotřebitele před praktikami vyskytujícími se na úvěrovém trhu, kdy jsou úvěry poskytovány nikoli s cílem jejich splacení, nýbrž s cílem dosáhnout zisku realizací zajištění poskytnutého spotřebitelem, přičemž věřitel předem počítá s možností, že dlužník nebude pravděpodobně schopen poskytnutý úvěr splácet.“ Z povahy věci, a rovněž s přihlédnutím k citované důvodové zprávě, smyslem institutu posuzování úvěruschopnosti spotřebitele před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru je vyhnout se situacím, kdy by úvěr byl poskytnut i osobám, u nichž by bylo lze důvodně pochybovat o tom, že budou schopny úvěr splácet. Účelem této úpravy je tedy především předejít případnému nezvladatelnému zadlužování těch spotřebitelů, kteří by mohli skončit ve spirále dluhů, předlužení a insolvence se všemi negativními důsledky s tím spojenými, včetně pádu spotřebitele a všech osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů, jejich přechodu do šedé ekonomiky atd., jak se nezřídku u narůstajícího počtu dlužníků stává. V současné době jsou již nadto zřejmé negativní celospolečenské dopady ponechání vývoje spotřebitelských vztahů pouze na nikterak neomezené smluvní volnosti. Tyto celospolečenské souvislosti negativních sociálních důsledků předlužení spotřebitele s (prevenční) povinností posouzení úvěruschopnosti byly zmiňovány mj. i v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sp.zn. 33 Cdo 2178/2018. V uvedené právní úpravě se proto projevuje zájem na zachování veřejného pořádku, neboť uvedená pravidla a hodnoty jsou takového celospolečenského významu, že jejich porušení nelze akceptovat a právní jednání zjevně narušující veřejný pořádek má za následek jeho absolutní neplatnost, ke které soud přihlíží i bez námítky (§ 588 občanského zákoníku).
24. Pokud tedy záměrem zákonodárce v nové právní úpravě nebylo oslabení ochrany spotřebitele, ale naopak její posílení, není logický výklad změněné právní úpravy tak, že dosavadní následek neplnění povinnosti věřitele posoudit úvěruschopnost spotřebitele spočívající v absolutní neplatnosti smlouvy bude napříště posuzován již jen jako pouhá neplatnost relativní. Tento výklad činí ochranu spotřebitele podmíněnou vznesením námítky neplatnosti ze strany spotřebitele, čímž ji relativizuje a zjevně oslabuje. Není tak v souladu nejen s uvedeným smyslem a účelem dané úpravy, ale ani v souladu s výkladem historickým, beroucím v potaz zásady, standardy a trendy v ochraně spotřebitele, včetně soudní judikatury, ale naopak dosavadní vývoj v této oblasti práva vrací o mnoho let zpět.
25. Současně pokud má nová právní úprava za cíl „posílení principu zodpovědného úvěrování“, je zřejmé, že věřitel musí být touto úpravou dostatečně efektivně motivován k řádnému plnění svých povinností, a to případně i stanovením účinných sankcí. Pouhá relativní neplatnost (která s přihlédnutím ke své povaze nemusí být ani přes soudní projednání věci uplatněna a takto zohledněna), na rozdíl od neplatnosti absolutní, takovou účinnou sankcí zjevně být nemůže.
26. Odvolací soud připomíná, že české spotřebitelské právo je mimo jiné částečně transponovanou směrnicí č. 93/13/EHS a ve vztahu ke spotřebitelskému úvěru pak transponovanou směrnicí č. 2008/48/EHS. Článek 8 směrnice č. 2008/48/EHS ve svém odst. 1 stanoví, že členské státy zajistí, aby před uzavřením úvěrové smlouvy věřitel posoudil úvěruschopnost spotřebitele na základě dostatečných informací získaných případně od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi. Členské státy, jejichž právní předpisy vyžadují, aby věřitelé posoudili úvěruschopnost spotřebitelů na základě vyhledávání v příslušné databázi, mohou tento požadavek zachovat. Podle článku 23 uvedené směrnice členské státy stanoví pravidla pro sankce

za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá nezbytná opatření k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

27. Směrnice samy sice nemají tzv. horizontální účinek, tedy textu směrnice se nelze ve vztahu mezi jednotlivci přímo dovolávat (viz např. rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-91/92, Faccini Dori, srov. též stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp.zn. Cpjn 200/2011, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 79/2013). Postulát o ochraně spotřebitele obsažený v dotčených směrnicích tak směřuje především k zákonodárci (aby správně provedl transpozici směrnice do národního práva), nicméně v rámci tzv. nepřímého účinku směrnic i k národním soudům a k jejich povinnosti volit v rámci národního práva ex offio eurokonformní výklad tak, aby uvedeného účelu bylo dosaženo (viz např. rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-106/89, Marleasing SA, z 13.11.1990, ve vztahu k úvěrům pak ve věci C-377/14, Radlinger, z 21.4.2016, nebo C-76/10, Pohotovost', z 16.11.2010). Možnost, aby soud sám rozhodl o nepoužití ustanovení vnitrostátního práva, jež by bylo v rozporu s právem Evropských společenství (tedy i o případném rozhodnutí contra legem) byla připuštěna i v již zmíněném usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 9.2.2011, sp.zn. Pl. ÚS 1/10 (srov. bod 34., 35. uvedeného usnesení Ústavního soudu).
28. Výklad předmětného ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., stanovícího důsledky porušení povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele, aby respektoval smysl a účel daného ustanovení (teleologický výklad), kontinuitu (historický výklad) a dosavadní vývojové trendy v dané právní oblasti (výklad z judikatury), a aby se současně jednalo o výklad eurokonformní, tak nepřipouští, aby důsledkem uvedeného porušení povinnosti věřitele (poskytovatele úvěru) byla pouhá relativní neplatnost, ale zákonem stanovenou neplatnost, k níž v důsledku daného porušení dochází, je nutno chápat jako absolutní, k níž musí soud přihlídnout již z úřední povinnosti.
29. Uvedené chápání důsledku dotčeného porušení povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru vyplývá nadto i z podstaty a rozdílnosti institutu neplatnosti relativní na straně jedné a absolutní na straně druhé.
30. V souladu s ustanovením § 586 odst. 1 o.z. (upravujícího následky relativní neplatnosti) je-li neplatnost právního jednání stanovena na ochranu zájmu určité osoby, může vznést námitku neplatnosti jen tato osoba. Podle odst. 2 citovaného ustanovení nenamítne-li oprávněná osoba neplatnost právního jednání, považuje se právní jednání za platné.
31. Naproti tomu podle ustanovení § 588 věty první o.z. (v němž jsou upraveny důsledky absolutní neplatnosti) soud přihlídně i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.
32. V případě dotčeného porušení povinnosti posouzení úvěruschopnosti spotřebitele není neplatnost za těchto okolností uzavřené úvěrové smlouvy stanovena jen na ochranu úvěru neschopného spotřebitele, a již z tohoto důvodu je nahlížení na smlouvu uzavřenou při porušení dané povinnosti jako pouze relativně neplatnou (ve smyslu citovaného § 586 o.z.) problematické. Stejnou (ne-li větší) měrou je tato neplatnost stanovena též na ochranu druhé smluvní strany, poskytovatele úvěru, v jehož zájmu bezesporu je, aby byl úvěr řádně splácen, aby tohoto byl zavázaný spotřebitel schopen. Řádné splnění povinnosti odborného posouzení úvěruschopnosti spotřebitele tak chrání i pozici samotných věřitelů, neboť snižuje riziko poskytovatelů, kteří témuž spotřebiteli poskytlí úvěry či jiné služby již dříve. Současně pak v neposlední řadě chrání i veškeré další potenciální věřitele úvěrovaného spotřebitele, včetně věřitelů nefinančních, před možným předlužením spotřebitele a jeho pádem do insolvence se všemi důsledky s tím souvisejícími, především pak omezením reálné možnosti uspokojení pohledávek případných dalších potenciálních věřitelů spotřebitele (viz též již shora zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sp.zn. 33 Cdo 2178/2018). Celospolečenský (veřejný) zájem na prevenci předlužování, jejímž prostředkem rovněž institut posuzování úvěruschopnosti je, byl zmíněn již shora.

33. Veřejnoprávní souvislosti porušení povinnosti poskytovatele úvěru dostatečně zjišťovat poměry spotřebitele (kdy se poskytovatel dopouští správního deliktu, pokud nepostupuje řádně) byly nedávno připomenuty i v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26.2.2019, sp.zn. III. ÚS 4129/18. V uvedeném nálezu dokonce Ústavní soud při zdůrazněném významu a důležitosti předmětné povinnosti poskytovatele zabývat se úvěruschopností spotřebitele dospěl k závěru, že „[N]ezkoumá-li obecný soud, zda úvěrující při poskytnutí spotřebitelského úvěru prověřil schopnost úvěrovaného plánovaný úvěr splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ Rovněž aktuální judikatura Ústavního soudu tak stojí na tom, že by obecné soudy „měly poskytovatele úvěrů vést ... k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit.“
34. Odvolací soud má tedy s ohledem na vše shora uvedené za to, že v § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. stanovenou neplatnost smlouvy jakožto důsledek porušení povinnosti poskytovatele (řádně a s odbornou péčí) posoudit úvěruschopnost spotřebitele je nutno vykládat za použití § 588 o.z. jako neplatnost absolutní, když dané porušení povinnosti poskytovatele odporuje zákonu a současně (zejména pro uvedené širší možné dopady porušení této povinnosti) zjevně narušuje veřejný pořádek. Soud je proto povinen zabývat se uvedenou otázkou i bez návrhu žalovaného spotřebitele.
35. V souzené věci, jak bylo popsáno výše, žalobkyně svou povinnost posoudit úvěruschopnost žalovaného řádně nesplnila. Jak bylo odvolacím soudem zjištěno, žalobkyně si od žalovaného vyžádala informace a doklady týkající se pouze jeho příjmů, nicméně výdaje žalovaného (a to ani alespoň ty podstatné) nebyly nikterak blíže zjišťovány a ověřovány. Součástí odborné péče poskytovatele úvěru je však i taková obezřetnost, která jej vede k nespolehání se jen na údaje tvrzené žadatelem o úvěr, ale i k prověření (požadavku na doložení) těchto tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 30/2015-39, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3225/2015, použitelný i za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb.). Pouhé doplnění čísel do formuláře žalobkyně k hodnocení klienta, aniž je zřejmé, na základě čeho a jak byly tyto údaje získány, nelze považovat za zákonem vyžadované posouzení „na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací“. V souladu se shora citovaným § 86 odst. 2 zákon č. 257/2016 Sb. poskytovatel předmětné posouzení činí zejména na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele, a dále způsobu plnění dosavadních dluhů. K tomuto porovnání však reálně vzhledem k nedostatku jakýchkoli podkladů k výdajům žalovaného v daném případě nemohlo dojít. Obezřetnost a důslednost žalobkyně při daném posuzování pak byla na místě i vzhledem k již stávajícímu poměrně výraznému zatížení žalovaného dalšími splátkami v celkové výši 10 681 Kč (tj. ve výši asi 40 % uváděných příjmů spotřebitele) z jiných úvěrů poskytnutých žalovanému žalobkyní, a to i s přihlédnutím k informaci vyplývající z výpisu z nebankovního registru klientských informací, podle níž se v případě žalovaného jednalo o klienta s nízkými body interního skóre, představující již střední riziko. Žalobkyně se však při dalším zjišťování informací spokojila pouze se zjištěním příjmu žalovaného ze zaměstnání a s nikterak nedoloženými údaji o výdajích. Ty pak byly paušálně k žalovanému samotnému uvedeny jen částkou životního minima 3 410 Kč, výdaje další osoby v domácnosti (ačkoli je žalovaný dle poskytnutých údajů ženatý) byly pomínuty a určeny částkou 0 Kč, výdaje na děti (aniž bylo vůbec zřejmé, kolik dětí a v jakém věku žalovaný má) byly rovněž uvedeny paušální částkou 3 500 Kč, aniž bylo patrné, jak byla tato částka určena. Výdaje na bydlení byly uváděny silně nepravděpodobně nízkou částkou 1 400 Kč, veškeré ostatní výdaje, včetně výdajů na dopravu, ještě nepravděpodobnější částkou 300 Kč, ačkoli již jen vzhledem k porovnání adresy místa bydliště žalovaného a adresy místa výkonu práce, uváděného v pracovní smlouvě, bylo zjevné, že žalovaný dojíždí za prací do vzdálenosti asi 50 km, tj. na trase tam a zpět okolo 100 km denně.
36. Odvolací soud si je vědom toho, že předmětné ustanovení o povinnosti poskytovatele posoudit úvěruschopnost spotřebitele je normou s relativně neurčitou hypotézou a zákon již nestanoví taxativní výčet postupů, které musí být ze strany věřitele pro její naplnění provedeny. Odvolací

soud si je taktéž vědom toho, že výklad dané normy by neměl vést k nereálným požadavkům kladeným na poskytovatele úvěrů v souvislosti s povinností zde jim ukládanou. Nicméně, pokud má být zachován smysl a účel dané úpravy, a alespoň elementární míra požadovaného odborného posouzení úvěruschopnosti, nelze přehlížet, že v daném směru toto posouzení není možné bez skutečného zjištění nejen příjmů či dosavadního dluhového zatížení klienta ve fázi vymáhání (či dokonce insolvence), ale taktéž alespoň podstatných, zcela základních, pravidelných a nezbytných výdajů, které lze u každého spotřebitele zásadně očekávat. Takovými výdaji jsou především již zmíněné náklady na bydlení. V daném případě bylo při posouzení žalovaného jakožto žadatele o úvěr uvedeno, že disponuje vlastním bydlením, avšak tato skutečnost nebyla nijak ověřena či doložena. Stejně tak nebyly nijak ověřeny v hodnocení klienta uváděné náklady na bydlení (zahrnující náklady hrazené zpravidla formou inkasa, vynakládané na elektřinu, vodu, plyn apod.). V poznámce v příslušné listině bylo sice konstatováno, že „inkaso doloženo“, avšak žádný důkaz o tomto, žádná listina (na rozdíl od doložených příjmů) v daném směru žalobkyní předložena nebyla. Splnění povinnosti poskytovatele posoudit úvěruschopnost je třeba vždy hodnotit s ohledem na individuální okolnosti věci. V souzeném případě shora popsaná zjištění, z nichž je zřejmé neověřování uvedených výdajů spotřebitele žalobkyní, vedou k závěru, že provedené „hodnocení klienta“ bylo pouze účelové, vedené snahou uvést údaje, které postačí k formálnímu vykázaní úvěruschopnosti spotřebitele, aniž by však byla patrná snaha o zjištění a posouzení reálné situace klienta.

37. V souzené věci lze tak uzavřít, že žalobkyně nesplnila svou povinnost stanovenou jí zákonem, posouzení úvěruschopnosti řádně neprovedla a toto proběhlo víceméně formálně, bez náležitých a dostatečných podkladů, s cílem pouze vykázat údaje, které měly (alespoň při zběžném a povrchním pohledu) nasvědčovat tomu, že úvěruschopnost spotřebitele zkoumána (s kladným výsledkem) byla. Důsledkem tohoto postupu a nesplnění zákonné povinnosti je absolutní neplatnost dotčené úvěrové smlouvy a v souladu s § 87 odst. 1 věta třetí zákona č. 257/2016 Sb. omezenost nároku žalobkyně vůči žalovanému na vrácení pouhého zůstatku jistiny spotřebitelského úvěru. Žalovaný zaplatil žalobkyni na poskytnutý úvěr ve výši 40 000 Kč celkem částku 16 320 Kč. Rozdíl, odpovídající dosud nevrácené části pohledávky žalobkyně za žalovaným, je tak představován částkou 23 680 Kč, přičemž v rámci odvoláním nenapadeného výroku I. rozsudku soudu prvního stupně již byla žalobci tato částka příznána. Ostatní v odvolání uplatněné nároky nebyly shledány odvolacím soudem opodstatněnými, proto bylo rovněž odvolání žalobkyně proti části zamítavého výroku II. rozsudku soudu prvního stupně shledáno nedůvodným a rozhodnutí soudu prvního stupně v této části věcně správným, byť z jiných důvodů. Jakožto věcně správný pak byl posouzen i výrok III. o nákladech řízení, jež nebyly s ohledem na jen částečný úspěch žalobkyně uloženy (a příznány) žádnému z účastníků, kdy se pouze upřesňuje, že takto bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř. (a nikoli dle § 142 odst. 1 o.s.ř.).
38. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v napadené části výroku II. a ve výroku III. podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
39. Pro úplnost se dodává, že další argumentace obsažená v odvolání žalobkyně, vztahující se k otázce (ne)rozpornosti sjednaného úroku s dobrými mravy a s touto otázkou související úvahy žalobkyně o právním posouzení věci, byla odvolacím soudem shledána vzhledem ke shora popsanému důvodu absolutní neplatnosti předmětné úvěrové smlouvy již bezpředmětná a nadbytečná. Z uvedeného důvodu se proto pro stručnost touto argumentací více nezabýval.
40. O náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto za použití § 224 odst. 2 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když úspěšným účastníkem byl v této fázi řízení žalovaný, kterému však žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně.

Praha, 31. května 2019

Mgr. Roman Fremr, v. r.
předseda senátu